

Daniels bok - nummer syttiseks

Å åpne profetiene: Forkastelsen av lyset i 1856 og dens konsekvenser

Jeff Pippenger

2024-02-09

I 1856 ble lyset om «de syv tider» åpnet, og innen 1863 ble dette lyset forkastet. Profeten fra Juda brakte lyset til den ugudelige kong Jeroboam, og Jeroboam forkastet lyset. Jesaja brakte det samme lyset til den ugudelige kong Akas, og også han forkastet det. Fordi de avviste lyset som var knyttet til Siloa-dammen, ble rikene til både Jeroboam (det nordlige) og Akas (det sørlige) ført i fangenskap av en konge fra nord i henholdsvis 723 f.Kr. og 677 f.Kr.

Moses, i Arons opprør; Jesaja med Akas og Jeremia med andre konger, representerte de trofaste i millerittisk historie, som alle representerte lysets budbærere i opprøret i de siste dager. Den «første» siste-dagers-krisen i 1863, og den «siste» siste-dagers-krisen ved det «store jordskjelvet» i Åpenbaringen kapittel elleve (den snart kommende søndagsloven), er representert ved alle disse profetiske linjene. Profeten fra Juda representerer en profet som falt fra sitt ansvar og ender med å bli begravet i den samme graven som frafallen protestantisme. Hans død og hans begravelse var et svar på at han valgte å spise og drikke den løgnaktige profetens kost fra Betel.

Dommen over å bli overvunnet av pavedømmet (kongen av Assyria) ved søndagsloven, som ble forbilledlig fremstilt ved adspredelsen av de nordlige og sørlige rikene under Jeroboam og Akas, samsvarer med skjebnen til den judeiske profeten, for han døde mellom en «løve» og et «esel». «Løven» er symbolet på Babylon, som i de siste dager er pavedømmet.

Og det skjedde, etter at han hadde spist brød og drukket, at han salte eselet for ham, det vil si for profeten som han hadde ført tilbake. Og da han hadde dratt bort, møtte en løve ham på veien og drepte ham; og hans lik ble kastet på veien, og eselet sto ved siden av det, og løven sto også ved liket. Og se, noen menn gikk forbi og så liket ligge kastet på veien og løven stå ved liket; og de kom og fortalte det i byen hvor den gamle profeten bodde. Da profeten som hadde ført ham tilbake fra veien, hørte dette, sa han: Det er gudsmannen, som var ulydig mot Herrens ord; derfor har Herren overgitt ham til løven, som har revet ham i stykker og drept ham, etter Herrens ord som han talte til ham. Og han talte til sine sønner og sa: Salk meg eselet. Og de salte det. Og han gikk av sted og fant hans lik ligge kastet på veien, og eselet og løven stå ved liket; løven hadde ikke ett liket og heller ikke revet eselet i stykker. Og profeten tok opp gudsmannens lik og la det på eselet og førte det tilbake; og den gamle profeten kom til byen for å sørge over ham og begrave ham. Og han la hans lik i sin egen grav; og de sørget over ham og sa: Akk, min bror! Og det skjedde, etter at han hadde begravet ham, at han talte til sine sønner og sa: Når jeg er død, da begrav meg i den grav hvor gudsmannen er begravet; legg mine ben ved siden av hans ben. For det ord som han ropte ved Herrens ord mot alteret i Betel og mot alle offerhaugenes hus som er i Samarias byer, skal visselig gå i oppfyllelse. 1 Kong 13:11–32.

Den judeiske profeten døde mellom to symboler. Løven er et symbol på Babylon, og det moderne Babylon i de siste dager er kongen i nord, som går sin ende i møte uten noen til å hjelpe seg, i

Daniel kapittel elleve, vers førtifem. Tegnet på hans myndighet er tilbedelsen av solen, som er den fjerde vederstyggelighet, og hvor den fjerde generasjonen av laodikeisk adventisme fremstilles som bøyd seg mot solen i Ezekiel kapittel åtte. I Millers drøm ble det vist ham at ikke bare ble juvelene spredt og tildekket, men også at selve skrinet, som representerte Bibelen, ble revet i stykker.

I adventismens tredje generasjon ble arbeidet med å innføre bruken av de såkalte moderne bibeloversettelsene fremmet av adventismens ledelse. Disse såkalte moderne oversettelsene var avledet fra et fordervet sett av manuskripter som blir fremmet av teologene til syndens menneske og det frafalne protestantisme. Millers skrin var King James Version, som ble oversatt fra de ufordervede manuskriptene.

Ved den fjerde generasjonen av laodikeisk adventisme hadde menigheten sluttet seg til Kirkenes Verdensråd, et forbund av den romerske kirke og hennes døtre. Adventismen hevdet i årevis, til gagn for sin sovende hjord, at de simpelthen var «observatører» i Kirkenes Verdensråd, inntil vedtektene for det onde forbundet avslørte at statusen som «observatør» representerer et fullverdig stemmeberettiget medlem!

I sin fjerde generasjon tildelte de to ganger «syndens menneske» en gullmedalje. Minst én av medaljene var preget med den katolske forståelsen av Kristi annet komme, idet den fremstilte Jesus sette sin fot på jorden ved sin gjenkomst, og den omfattet en katolsk solglorie bak Kristus, samt den katolske forkortede gjengivelsen av det fjerde bud, som ganske enkelt lød: «Kom hviledagen i hu.» I en rettsforhandling (som er en juridisk erklæring) avga presidenten for Generalkonferansen vitnemål der han fastslo at Syvendedags Adventistkirken tidligere trodde at pavedømmet var antikrist, men at hans kirke for lenge siden hadde henvist den troen «til historiens skraphaug».

Den fjerde vederstyggeligheten (generasjonen) er der de tjuefem lederne for menigheten i Jerusalem bøyer seg for solen. De progressive vederstyggelighetene begynte med misunnelsesbildet som ble satt opp ved inngangen og markerte begynnelsen. Profeten fra Juda ender opp begravet sammen med frafallen protestantisme, og løven (Babylon) dreper ham, for han vendte tilbake til den frafalne protestantismens metodikk og er derfor ute av stand til å erkjenne at det er Roma som stadfester synet; og der intet syn stadfestes ved symbolet på syndens menneske, ender man til sist opp på syndens menneskes side.

«De som blir forvirret i sin forståelse av Ordet, og som ikke evner å se betydningen av antikrist, vil visselig stille seg på antikrists side.» Kress Collection, 105.

Den jødiske profeten ble gravlagt sammen med den løgnaktige profeten fra Betel, som identifiserte ham som sin «bror», og han ble funnet død mellom to symboler. «Løven» representerte hans manglende evne til å forstå antikrist, og «eselet» er et symbol på islam. Laodikeisk adventisme har allerede gjennom sin taushet om 11. september 2001 vist at den ikke erkjenner at emnet islam i det tredje ve er midnattsropet, budskapet om sildigregnet. Å unnlate å erkjenne budskapet om sildigregnet, er død! Sildigregnet begynte 11. september 2001 da den mektige engelen i Åpenbaringen atten steg ned, da de store bygningene i New York City ble kastet ned. «Regnet» er et budskap, og budskapet må erkjennes for å bli mottatt.

«Vi må ikke vente på den sene regn. Den kommer over alle som vil erkjenne og ta til seg den dugg og de nådens regnskurer som faller på oss. Når vi samler opp lysets fragmenter, når vi verdsetter Guds visse miskunn, han som ønsker at vi skal stole på ham, da vil hvert løfte bli oppfylt. [Jesaja 61,11 sitert.] Hele jorden skal fylles med Guds herlighet.» The Seventh-day Adventist Bible Commentary, bind 7, 984.

«Hele jorden» vet hva som skjedde den 11. september 2001, men for å motta budskapet som begynner der og til sist opplyser hele jorden med Guds herlighet, må budskapet gjenkjennes. Ordet «gjenkjenne» betyr «å erindre eller gjenvinne kunnskapen om, enten med en erkjennelse av den kunnskapen eller ikke. Vi gjenkjenner en person på avstand når vi erindrer at vi har sett ham før, eller at vi tidligere har kjent ham. Vi gjenkjenner hans trekk eller hans stemme.» Webster's Dictionary fra 1828.

Den eneste måten en laodikeisk adventist kan gjenkjenne budskapet om senregnet som ankom 11. september 2001, på, er dersom vedkommende erkjenner at han tidligere har sett den samme manifestasjon av guddommelig kraft. Den 11. august 1840 steg den mektige engelen i Åpenbaringen 10 ned, da profetien om islams andre ve ble oppfylt. Denne historien ble fullkomment gjentatt da den mektige engelen i Åpenbaringen 18 steg ned 11. september 2001, da profetien om islams tredje ve ble oppfylt, og å unnlate å gjenkjenne islam i det tredje ve er å bli båret av det ville arabiske esel til den død som frembringes av løven i det moderne Babylon.

Efraims drankne, som ikke kan lese den forseglede boken, kan ikke se gjentakelsen av millerittisk historie, for denne erkjennelsen er basert på senregnets metodologi: «bud på bud». Forestillingen om at manifestasjonen av Guds kraft i millerittisk historie gjentas i de siste dager, kan ikke opprettholdes ved den metodologi som kjennetegner frafallen protestantisme og katolisismen.

«Den engelen som forener seg med forkynnelsen av den tredje engels budskap, skal opplyse hele jorden med sin herlighet. Her er det forutsagt et verk av verdensomspennende omfang og uvanlig kraft. Adventbevegelsen i 1840–44 var en herlig åpenbarelse av Guds kraft; den første engels budskap ble båret til hver misjonsstasjon i verden, og i noen land var den største religiøse interesse som er blitt vitnet i noe land siden reformasjonen i det sekstende århundre; men disse skal overgå av den mektige bevegelsen under den siste advarselen fra den tredje engel.» The Great Controversy, 611.

De blinde lederne i det moderne Israel tvinges av sin metodologi til å forkaste sannheten om at det i de siste dager vil komme en gjentakelse av åpenbarelsen av Guds kraft, slik det var i tidligere år.

«Her ser vi at menigheten — Herrens helligdom — var den første som kjente slaget fra Guds vrede. De gamle menn, de som Gud hadde gitt stort lys, og som hadde stått som voktere av folkets åndelige interesser, hadde sviktet det ansvar som var betrodd dem. De hadde inntatt det standpunkt at vi ikke behøver å vente mirakler og den tydelige åpenbarelse av Guds kraft som i tidligere dager. Tidene har forandret seg. Disse ordene styrker deres vantro, og de sier: Herren vil ikke gjøre godt, og heller ikke vil han gjøre ondt. Han er altfor barmhjertig til å hjemsøke sitt folk med dom. Slik er «Fred og trygghet» ropet fra menn som aldri mer vil løfte sin røst som en basun for å vise Guds folk deres overtredelser og Jakobs hus deres synder. Disse stumme hundene som ikke ville gjøre, er de som rammes av den rettferdige hevn fra en krenket

Gud. Menn, unge kvinner og små barn omkommer alle sammen.» Testimonies, bind 5, 211.

Den laodikeiske blindhet hos de lærde menn som hersker over de ulærde i Jerusalem, gjør dem ute av stand til å gjenkjenne senregnet; for ikke bare benytter de seg av en fordervet bibelsk metodologi, men de slutninger deres falske resonnement fører dem til, setter dem i en stilling hvor de vil fornekte enhver fremtidig manifestasjon av Guds kraft, slik som i fordums tider. Likevel fastslår Malakias 3 at når Paktens Budbærer rensker Levis sønner, da skal offergaven være som i gamle dager.

Den sanne Vitne erklærer: «Jeg kjenner dine gjerninger.» «Omvend deg, og gjør de første gjerninger.» Dette er den sanne prøve, beviset på at Guds Ånd virker i hjertet for å gjennomtrengte deg med hans kjærlighet. «Jeg vil komme over deg snart og flytte din lysestake fra dens sted, dersom du ikke omvender deg.» Menigheten er lik det ufruktbare tre som, idet det mottar dugg og regn og solskinn, burde ha frembrakt en overflod av frukt, men hvor det guddommelige granskningsblikk ikke finner annet enn løv. Alvorlig tanke for våre menigheter! ja, sannelig alvorlig for hvert enkelt menneske! Underfull er Guds tålmodighet og langmodighet; men «dersom du ikke omvender deg», vil den bli uttømt; menighetene, våre institusjoner, vil gå fra svakhet til svakhet, fra kald formalitet til død, mens de sier: «Jeg er rik og har overflod og trenger intet.» Det sanne Vitne sier: «Og du vet ikke at du er ussel og ynkelig og fattig og blind og naken.» Vil de noensinne klart se sin tilstand?

«Det skal finne sted en underfull åpenbarelse av Guds kraft i menighetene, men den vil ikke virke på dem som ikke har ydmyket seg for Herren og åpnet hjertets dør ved bekjennelse og omvendelse. I åpenbarelsen av den kraft som opplyser jorden med Guds herlighet, vil de bare se noe som de i sin blindhet mener er farlig, noe som vil vekke deres frykt, og de vil ruste seg til å stå imot det. Fordi Herren ikke virker i samsvar med deres forestillinger og forventninger, vil de motarbeide verket. «Hvorfor,» sier de, «skulle ikke vi kjenne Guds Ånd, når vi har vært i verket i så mange år?»—Fordi de ikke tok imot advarslene, bønnfallingene i Guds budskap, men vedvarende sa: «Jeg er rik og har overflod og trenger intet.» Talent, lang erfaring, vil ikke gjøre mennesker til kanaler for lys, med mindre de stiller seg under de klare strålene fra Rettferdighetens Sol og blir kalt og utvalgt og beredt ved Den Hellige Ånds utrustning. Når mennesker som håndterer hellige ting, ydmyker seg under Guds mektige hånd, vil Herren opphøye dem. Han vil gjøre dem til menn med dømmekraft—menn rike på hans Ånds nåde. Deres sterke, selviske karaktertrekk, deres stahet, vil bli sett i det lyset som skinner fra verdens Lys. «Jeg vil komme over deg snart og flytte din lysestake bort fra dens sted, dersom du ikke omvender deg.» Hvis du søker Herren av hele ditt hjerte, skal han la seg finne av deg.» Review and Herald, 23. desember 1890.

Den judeiske profetens død fremstilles både ved den moderne Babylons «løve», som er det profetiske symbolet som etablerer synet på den profetiske historie, og også ved «eselet». Den første omtalen av islam i Skriften er når Ismael introduseres som en «villmann».

Og han skal være som et vill-esel av et menneske; hans hånd skal være mot hver mann, og hver manns hånd mot ham; og han skal bo like overfor alle sine brødre. 1 Mosebok 16:12.

Prinsippet om første omtale i Skriftene innebærer at alle symbolets kjennetegn må være inneholdt der, for Guds Ord er et sæd, og et sæd bærer i seg alt det DNA som er nødvendig for å føre hele planten frem til full utfoldelse. Ordet som er oversatt med «villmann», er ordet for den «ville arabiske asen». «Asenet» i sannhetens Skrifter er ett av islams symboler.

Budskapet hos Esekiel i kapittel trettisju, som bringer de døde ben til liv, idet de reiser seg opp som en mektig hær, er islams budskap i det tredje Ve, og dette budskapet er budskapet om Midnattsropet i de siste dager. Søster White lærer uttrykkelig at Kristi triumferende inntog i Jerusalem representerte Midnattsropets budskap.

«Midnattsropet ble ikke så meget båret frem ved argumentasjon, skjønt Skriftens bevisføring var klar og avgjørende. Det fulgte med en drivende kraft som beveget sjelen. Det var ingen tvil, ingen spørsmål. Ved anledningen da Kristus drog triumferende inn i Jerusalem, strømmet folket, som var samlet fra alle deler av landet for å holde høytiden, til Oljeberget, og idet de sluttet seg til skaren som fulgte Jesus, ble de grepet av stundens inspirasjon og bidrog til å forsterke ropet: 'Velsignet være han som kommer i Herrens navn!' [Matthew 21:9.] På samme måte kjente vantro som strømmet til adventistmøtene — noen av nysgjerrighet, andre bare for å spotte — den overbevisende kraft som ledsaget budskapet: 'Se, Brudgommen kommer!'" Spirit of Prophecy, bind 4, 250.

Jesu Kristi åpenbaring er det siste budskap som blir åpnet i de siste dager, og det omfatter islam i det tredje ve. Da Kristus, som er budskapet som blir åpnet, gikk inn i Jerusalem og således foregrep midnattsropet i de siste dager, ble Han båret (Hans budskap ble båret) av et «esel». Det siste budskap om Kristi rettferdighet blir båret av islam.

Islam var, er og vil være en vill mann, slik det er fremstilt ved det ville arabiske eselet, og enhver som ønsker å se (og det er mange som ikke ønsker å se), kan lett «erkjenne» at den krigføring som nå utføres av islam, er vill galskap. Villigheten til å begå selvmord i den tro at det vil være en stor seksuell belønning i det hinsidige, er satanisk galskap. Den første omtalen av islam identifiserte at islam ville være en vill mann.

Islams krigføring fører hele menneskeheten sammen for å kjempe den tiltagende krigføringen i det tredje ve. Islam er den profetiske logikken for gjennomføringen av en énverdensregjering, og globalistene lærer at de med hensikt førte jødene tilbake til Israels land etter andre verdenskrig, for at de skulle kunne bruke Islams eldgamle hat mot jødene til å igangsette en tredje verdenskrig. Globalistene tror, og har i flere tiår lært, at de vil trenge en tredje verdenskrig for å virkeliggjøre sin énverdensregjering. Globalistenes fordervede motiver, slik de er uttrykt med deres egne ord, passer inn i Islams bibelske rolle.

Muligens det mest alvorlige elementet i Ismaels profetiske DNA, i verset hvor han først nevnes, er det faktum at hans ånd, som er ånden til en «vill mann», «bor midt imot alle sine brødre». Tanken om at det bare er noen sekter av radikal islam som vil være involvert i det tredje Ve, stemmer ikke overens med Guds Ord. Det alminnelige politisk korrekte synet at det finnes noen få råtne epler i enhver religiøs overbevisning, og at flertallet innen den muslimske religion er fredselskende borgere, stemmer verken overens med deres egen hellige bok eller med Bibelen.

Koranen lærer at det er enhver av Allahs tilhengeres plikt å bringe hele verden i samsvar med sharialoven, og den første omtalen av islam i Første Mosebok identifiserer at Ismaels «ville mann»-ånd skal være i enhver islams tilhenger. Koranen lærer direkte sine tilhengere å foregi anstendighet når de lever i områder der de ennå ikke har evne til å påtvinge befolkningen sitt religiøse styre, på lignende vis som katolisismen.

Profeten fra Juda konfronterte Jeroboam da hans kongedømme først ble innviet. Det frafalne protestantismen begynte i 1844, og ble umiddelbart konfrontert av millerittisk adventisme, som hadde gått inn i Det Aller Helligste og oppdaget Guds lov, innbefattet sabbaten på den sjuende dag. Millerittisk adventisme fikk, slik det er fremstilt ved Jeremia, befaling om å vende tilbake til Gud, men aldri vende tilbake til «spotternes forsamling». Profeten fra Juda fikk befaling om ikke å vende tilbake samme vei som han kom, heller ikke å ete eller drikke den løgnaktige profeten i Betels mat, men han gjorde det. Profeten fra Judas død ble symbolsk plassert mellom to symboler som representerte pavedømmet og islam. Laodikeisk adventisme kan ikke se disse to sannhetene, for i 1863 stakk de ut sine egne åndelige øyne og begynte prosessen med å dekke til de juveler og den metodologi som William Miller benyttet for å grunnfeste adventismens fundamenter med falske mynter og juveler, og med den metodologi som tilhører frafallen protestantisme og katolisismen.

«Kostemannen» feier nå sitt gulv og gjenoppretter juvelene og gir dem til Miller for at han skal legge dem på sitt bord, men adventismen er blindet av troen på at de er restfolket som ble oppreist som Hans folk i 1844.

Og tenk ikke at dere kan si ved dere selv: Vi har Abraham til far; for jeg sier dere at Gud er mektig til av disse steiner å oppreise barn for Abraham. Og allerede ligger øksen ved roten av trærne; derfor blir hvert tre som ikke bærer god frukt, hugget ned og kastet på ilden. Jeg døper dere med vann til omvendelse; men han som kommer etter meg, er mektigere enn jeg, og jeg er ikke verdig til å bære hans sko; han skal døpe dere med Den Hellige Ånd og ild. Hans kasteskuffe er i hans hånd, og han skal rense sin treskeplass grundig og samle sin hvete i låven; men agnene skal han brenne opp med uslokkelig ild. Matteus 3:9–12.

Laodikeisk adventisme vil bli spydd ut av Herrens munn, unntatt de enkeltpersoner som måtte omvende seg. Laodikeisk adventisme skal begraves i den samme grav som det tidligere paktsfolket, som forkastet Millers budskap, er begravet i; for de er nå også et tidligere paktsfolk i forhold til de hundre og førtifire tusen. Opprøret i 1863 er illustrert ved profeten som kom fra Juda, som også etterlot en forutsigelse om kong Josjia.

Vi vil fortsette denne studien i den neste artikkelen.

«I stedet for å bli lik verden, skal vi bli mer og mer forskjellige fra verden. Satan har slått seg sammen med kirkene og vil fortsette å slå seg sammen med dem i en mesterlig anstrengelse mot Guds sannhet. Alt det som blir gjort av Guds folk for å trenge inn på verden, vil fremkalle bestemt motstand fra mørkets makter. Fiendens siste store konflikt vil være ytterst målbevisst. Det vil være den siste strid mellom mørkets makter og lysets makter. Hvert sant Guds barn vil kjempe tappert på Kristi side. De som i denne store krisen tillater seg å stå mer på verdens side

enn på Guds, vil til sist stille seg helt og holdent på verdens side. De som blir forvirret i sin forståelse av Ordet, som ikke ser betydningen av antikrist, vil med sikkerhet stille seg på antikrists side. Det er ikke tid nå for oss til å assimilere oss med verden. Daniel står i sin lodd og på sin plass. Daniels og Johannes' profetier skal forstås. De tolker hverandre. De gir verden sannheter som alle bør forstå. Disse profetiene skal være vitnesbyrd i verden. Ved deres oppfyllelse i disse siste dager vil de forklare seg selv.»

«Herren står i begrep med å straffe verden for dens misgjerning. Han står i begrep med å straffe de religiøse samfunn for deres forkastelse av det lys og den sannhet som er blitt gitt dem. Det store budskapet, som forener den første, den andre og den tredje engels budskap, skal forkynnes for verden. Dette skal være tyngden i vårt arbeid. De som virkelig tror på Kristus, vil åpent rette seg etter Jehovas lov. Sabbaten er tegnet mellom Gud og hans folk, og vi skal gjøre vår samsvar med Guds lov synlig ved å holde sabbaten. Den skal være kjennetegnet som skiller Guds utvalgte folk fra verden. Det betyr meget å være tro mot Gud. Dette omfatter helsereformen. Det betyr at vår kost må være enkel, at vi må være måteholdne i alle ting. De mange slags mat som så ofte sees på bordene, er ikke nødvendige, men i høy grad skadelige. Sinn og legeme skal bevares i den best mulige helsetilstand. Bare de som er opplært i kunnskapen om og frykten for Gud, bør utvelges til å bære ansvar. De som lenge har vært i sannheten, men som ikke kan skjelne mellom rettferdighetens rene prinsipper og det ondes prinsipper, hvis forståelse med hensyn til rettferdighet, barmhjertighet og Guds kjærlighet er tilslørt, bør fritas for ansvar.»

«Gud har viktige lærdommer som hans folk må lære. Hadde disse lærdommene blitt lært tidligere, ville hans sak ikke være der den er i dag. Én ting må gjøres. Sannheten skal ikke holdes tilbake fra predikanter eller menn i ansvarlige stillinger av frykt for å pådra seg deres mishag. Med våre institusjoner skal det være knyttet menn som med saktmodighet og i visdom vil forkynne hele Guds råd. Guds vrede er opptent mot dem som i kjødelig trygghet og stolthet har vist forakt for hans ledelse. De setter sakens fremgang i fare.»

«Hver falsk vei er et bedrag, og dersom den opprettholdes, vil den til slutt føre til ødeleggelse. Slik tillater Herren at de som fastholder falske planer, går til grunne. Nettopp på den tid da lovprisning og smiger høres, kommer plutselig ødeleggelse. Det finnes dem som, til tross for at de kjenner til den irettesettelse andre har fått på grunn av utroskap, vender seg bort fra formaning. Disse er dobbelt skyldige. De kjente Herrens vilje og gjorde den ikke. Deres straff vil stå i forhold til deres skyld. De ville ikke akte på Herrens ord.» Kress Collection, 105, 106.